

Ερευνητική Εργασία

Νεομάρτυρες της Ι.Μ. Νεαπόλεως-Σταυρουπόλεως και Άγιος Παΐσιος

ΤΑΞΗ: Α ΛΥΚΕΙΟΥ

ΤΜΗΜΑ: Α1

Α΄ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ: 2014-2015

**ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Τσεκουνάρης Μιχαήλ,
Θεολόγος MSc (Σεπ-Νοε 2014) και Μιχαήλ Χ. Ρέμπας,
Φιλολόγος Msc (Δεκ 2014-Ιαν 2015)**

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΜΗΜΑΤΟΣ Α1

1. Αναστασία Βασιλειάδου
2. Νικολέτα Βότση
3. Ελισάβετ Γερασίμου
4. Γεώργιος Γερμαλίδης
5. Αστέριος Γκατζής
6. Ιάσων Γρηγοριάδης
7. Μαρία Δεληγιαννίδου
8. Σιμέλα Ελευθεριάδου
9. Χριστίνα Καλαιτζίδου
10. Χρήστος Καλκατζίκος
11. Κατερίνα Καλοχριστιανάκη
12. Ελένη Καναράκη
13. Γιάννης Καναράκης
14. Ειρήνη Καραγκοζίδου
15. Σταύρος Κεπαπτσίδης
16. Ιωάννης Κιργιζής
17. Κωνσταντίνος Κοτζαμανίδης
18. Βασίλειος Κωνσταντίνου
19. Γεώργιος Κωνσταντίνου
20. Ελένη Λιάκου
21. Ζωή Μπάσια

Καταμερισμός εργασιών:

A) Άγιος Αθανάσιος ο Κουλακιώτης: Αστέριος Γκατζής, Μαρία Δεληγιαννίδου, Ελένη Καναράκη, Χρήστος Καλκατζίκος, Ιωάννης Κιργιζής, Ζωή Μπάσια.

B) Άγιος Γεώργιος Νεαπολίτης: Αναστασία Βασιλειάδου, Νικολέτα Βότση, Ελισάβετ Γερασίμου, Γιάννης Καναράκης, Γεώργιος Κωνσταντίνου, Ελένη Λιάκου.

Γ) Άγιος Ακάκιος Ασβεστοχωρίτης: Γεώργιος Γερμαλίδης, Ιάσων Γρηγοριάδης, Σιμέλα Ελευθεριάδου, Κατερίνα Καλοχριστιανάκη, Χριστίνα Καλαϊτζίδου, Ειρήνη Καραγκοζίδου.

Δ) Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης: Ζωή Μπάσια.

Επεξεργασία υλικού – επιμέλεια κειμένων: Σταύρος Κεπαπτσίδης, Βασίλειος Κωνσταντίνου, Κωνσταντίνος Γκοτζαμανίδης.

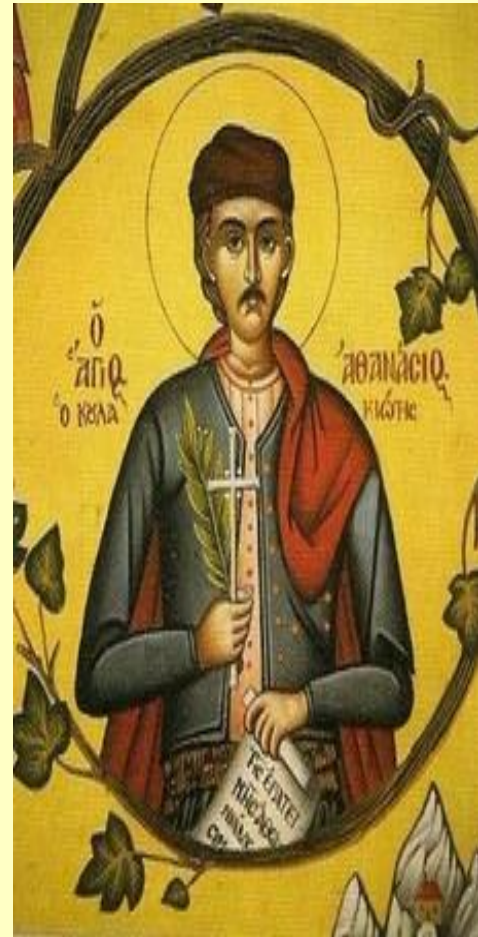
ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στο πλαίσιο του μαθήματος project οι μαθητές του τμήματος Α1 της Α΄ Λυκείου του σχολείου μας αποφάσισαν να ασχοληθούν με το θέμα «Νεομάρτυρες της Ι.Μ. Νεαπόλεως - Σταυρουπόλεως». Αφορμή για την επιλογή του θέματος στάθηκε η σύνδεση του μαθήματος των Θρησκευτικών με την τοπική ιστορία και ιδιαίτερος με το πολύ σημαντικό κεφάλαιο που αφορά στους τοπικούς Νεομάρτυρες της Ιεράς Μητροπόλεώς μας. Ωστόσο, χάρη στην ερευνητική πρωτοβουλία της μαθήτριας Ζωής Μπάσια, αλλά και το ιδιαίτερο ενδιαφέρον που επέδειξε το σύνολο των μαθητών με αφορμή την πολύ πρόσφατη αγιοκατάταξη του Παϊσίου του Αγιορείτη, ερευνήθηκε και ο βίος του Αγίου Παϊσίου του Αγιορείτη και παρουσιάζεται, εν είδει ελάχιστου φόρου τιμής, με στόχο να εμπνεύσει και να παρηγορήσει μπροστά στους χαλεπούς καιρούς που η πατρίδα μας και οι νέοι μας βιώνουν καθημερινά.

Στόχος της εργασίας ήταν οι μαθητές να γνωρίσουν τον βίο, τα έργα, τα θαύματα και τη σημασία των Νεομαρτύρων της Εκκλησίας μας μέσα από τη σύνδεσή με την τοπική μας ιστορία και κυρίως να αναγνωρίσουν στα πρόσωπά τους το πρότυπο και την πυξίδα που χρειαζόμαστε όλοι μας, και ιδίως οι νέοι, προκειμένου να προρευθούμε εν Χριστώ σε μια εποχή και μια κοινωνία γεμάτη από κοσμικές προκλήσεις και κρίση ηθική και αξιακή. Για τη σύνθεση της εργασίας οι μαθητές κατέφυγαν σε βιβλιογραφικές και ηλεκτρονικές πηγές, αναζήτησαν εικόνες, απολυτίκια, αφηγήσεις και κάποτε προσωπικές μαρτυρίες, ώστε να σκιαγραφήσουν την προσωπικότητα και το έργο των Νεομαρτύρων της Εκκλησίας μας και να βιώσουν τη συγκίνηση και το όραμα που προσφέρει η εκ του σύνεγγυς γνωριμία με αυτούς που αφιέρωσαν τη ζωή και την ύπαρξή τους στη μόνη μεγάλη αλήθεια, στην αγάπη και τη θυσία για την αγάπη του Χριστού και την αιώνια σωτηρία.

M.X.P.

ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΚΟΥΛΑΚΙΩΤΗΣ

Ο Άγιος Αθανάσιος ο Κουλακιώτης

Ο άγιος Αθανάσιος ο Κουλακιώτης γεννήθηκε το 1749 σε ένα χωριό της Θεσσαλονίκης την Κουλακιά (σημερινή Χαλάστρα). Οι γονείς του ήταν ο Πολύχρους και η Λουλούδα που ήταν ευσεβείς. Φοίτησε στο Ελληνικό σχολείο της Θεσσαλονίκης στο οποίο δάσκαλος ήταν ο ιερομόναχος Αθανάσιος ο Πάριος. Έπειτα πήγε στο άγιο όρος στο σχολείο του Βατοπεδίου. Όταν γύρισε στο χωριό του κάποιοι τον συκοφάντησαν. Σε πιέσεις του δικαστή << να τουρκέψει>> δήλωσε << πως είναι καλά στερεωμένος και βεβαιωμένος στην αληθινή πίστη του Χριστού και άλλη πίστη έξω από αυτήν δεν ξέρει αληθινή και σωτηρία>>. Οι Τούρκοι τον κρέμασαν έξω από την πόλη (στα σημερινά κοιμητήρια της αγίας Παρασκευής) στις 8 Σεπτεμβρίου 1774 σε ηλικία 25 ετών.

Δεν αναφέρεται πουθενά να έκανε θαύματα ο Άγιος Αθανάσιος ούτε πριν ούτε μετά το θάνατο του. Επίσης δεν έχουν καταγράψει μαρτυρίες που να αναφέρουν κάτι που είχε πει.

Πλήρη ακολουθία προς τιμήν του και παρακλητικό κανόνας καθώς και χαιρετισμούς συνέθεσε ο μοναχός Γεράσιμος Μικραγιανανιτης.

Ο άγιος Αθανάσιος ο Κουλακιώτης γιορτάζει στις 8 Σεπτέμβριου (ημέρα που μαρτύρησε), αλλά γιορτάζει και την πρώτη Κυριακή του Νοεμβρίου μαζί με τους

άλλους δυο τοπικούς αγίους της μητροπόλεως Νεαπόλεως & Σταυρουπόλεως, τον άγιο Γεώργιο τον Νεαπόλιτη και τον άγιο Ακάκιο τον Ασβεστοχωρίτη. Τεμάχιο του ιερού λειψάνου του βρίσκεται στο Μητροπολιτικό Ναό του αγίου Γεωργίου Νεαπόλεως. Επίσης, τεμάχιο του Ιερού Λειψάνου του βρίσκεται στη Μονή Διονυσίου Αγίου Όρους.

Άγιος Γεώργιος Νεαπολίτης

Το 18ο αι. έζησε ένας νέος Ιερομάρτυρας του Χριστού, ο Άγιος Γεώργιος ο Νεαπολίτης. Ήταν εφημέριος ιερέας στον Ιερό Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Λειτουργούσε ως στήριγμα Ελλήνων χριστιανών που ήταν υποδουλωμένοι στους Τούρκους.

Η πρόσκληση του στο χωριό Μαλακοπή είχε ως σκοπό να ιερουργήσει και να αγιάσει τους ευσεβείς χριστιανούς. Όμως μια επίθεση Τούρκων βοσκών του έδωσαν μαρτυρικό θάνατο αποκεφαλίζοντας τον. Εκείνη την ώρα παρά το κακοποιημένο σώμα του, η ψυχή του ταξίδεψε δίπλα στον Κύριο.

Κηδεύτηκε μετά από τέσσερις μέρες, αφού τον αναζητούσαν οι συγχωριανοί του. Πάνω στον τάφο, μια πέτρα έφερε την απλή επιγραφή «Ιερεύς Γεώργιος».

Μια νύχτα ο Άγιος Ιερομάρτυς εμφανίζεται σε όνειρο σε μια ευσεβή χήρα, διηγούμενος τα όσα συνέβησαν και προτρέποντάς την να ενημερώσει την Δημογερόντια, για να φροντίσουν τα βρεθεί στην τοποθεσία όπου είχε ταφεί. Η γυναίκα δεν έδωσε σημασία μα το όνειρο επαναλήφθηκε και έπραξε όσα της είπε ο Άγιος. Ευσεβείς Νεαπολίτες με επικεφαλής τον ιερέα τους, Νεόφυτο, σπεύδουν και ανασκάπτουν τον τον τάφο. (Το λείψανο του Αγίου υπάρχει σώο και ακέραιο διαχέοντας ουράνια ευωδία και χάρη. Το τοποθέτησαν σε ξύλινη λάρνακα και το μετέφεραν στο σπίτι του πάτερ Νεόφυτου όπου φυλάσσεται σε ένα κελί. Τότε αρχίζουν να γίνονται πολλά θαύματα. Όλοι ομολογούσαν πόσο θαυματουργός αναδείχθηκε ο Άγιος Γεώργιος. Το 1924 ο αρχιμανδρίτης Ιγνάτιος μετέφερε το λείψανο με ατμόπλοιο στην Αττική. Στην διάρκεια του ταξιδιού υπήρχε μεγάλη θαλασσοταραχή, αλλά με θαύμα κόπασε αμέσως η θάλασσα.

Το ιερό λείψανο παραδόθηκε στους Νεαπολίτες το τοποθέτησαν με ευλάβεια στον Ιερό Ναό του Αγίου Ευσταθίου στην Νέα Νεάπολη. Από τις 21/11/999 παραχωρήσεως του ιερού λειψάνου είναι θησαυρισμένο στον Ιερό Μητροπολίτικο Ναό του Αγίου Γεωργίου Νεαπόλεως.

Η μνήμη του Αγίου Γεωργίου του Νεαπολίτη τιμάται στις 3 Νοεμβρίου.

Στίχος

Γεώργιον έμψυχον Κυρίω ώφθης, Γεώργιε Όσιε,
τμηθείς την κάραν. Κάρηνον Γεώργιος ιερός χερσίν
ανδροφρόνοις.

Άπολυτίκιον. Ήχος γ΄. Θείας πίστεως.

Βίον άγιον, έμφρόνως έχων, ιερατεύσας, Θεώ όσίως,
θεοφόρε παμμάκαρ Γεώργιε· και γεωργών τής αγάπης
τό πλήρωμα, τό ιερόν άπετμήθης αύχένα σου.
Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ίκέτευε, δωρήσασθαι
ήμϊν τό μέγα έλεος.

Κοντάκιον. Ήχος β΄. Τά άνω ζητῶν.

Θυσίαν Θεώ προσφέρων τήν αναίμακτον, ώς ών ιερεύς,
τής χάριτος Γεώργιε, σεαυτόν προσήγαγες, ώσπερ
θῦμα αύτῶ καθαρώτατον· διά τουτό δεδόξασαι,
σύν Όσίων χορείαις, και κλεινοϊς άθληταϊς.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ιερέων ή καλλονή· χαίροις τῶν Όσίων, και
Μαρτύρων ό κοινωνός· χαίροις ό θεόθεν, φανείς
δεδοξασμένος, Γεώργιε τρισμάκαρ, τοϊς σε γεραίρουσι.

Άγιος Ακάκιος Ασβεστοχωρίτης

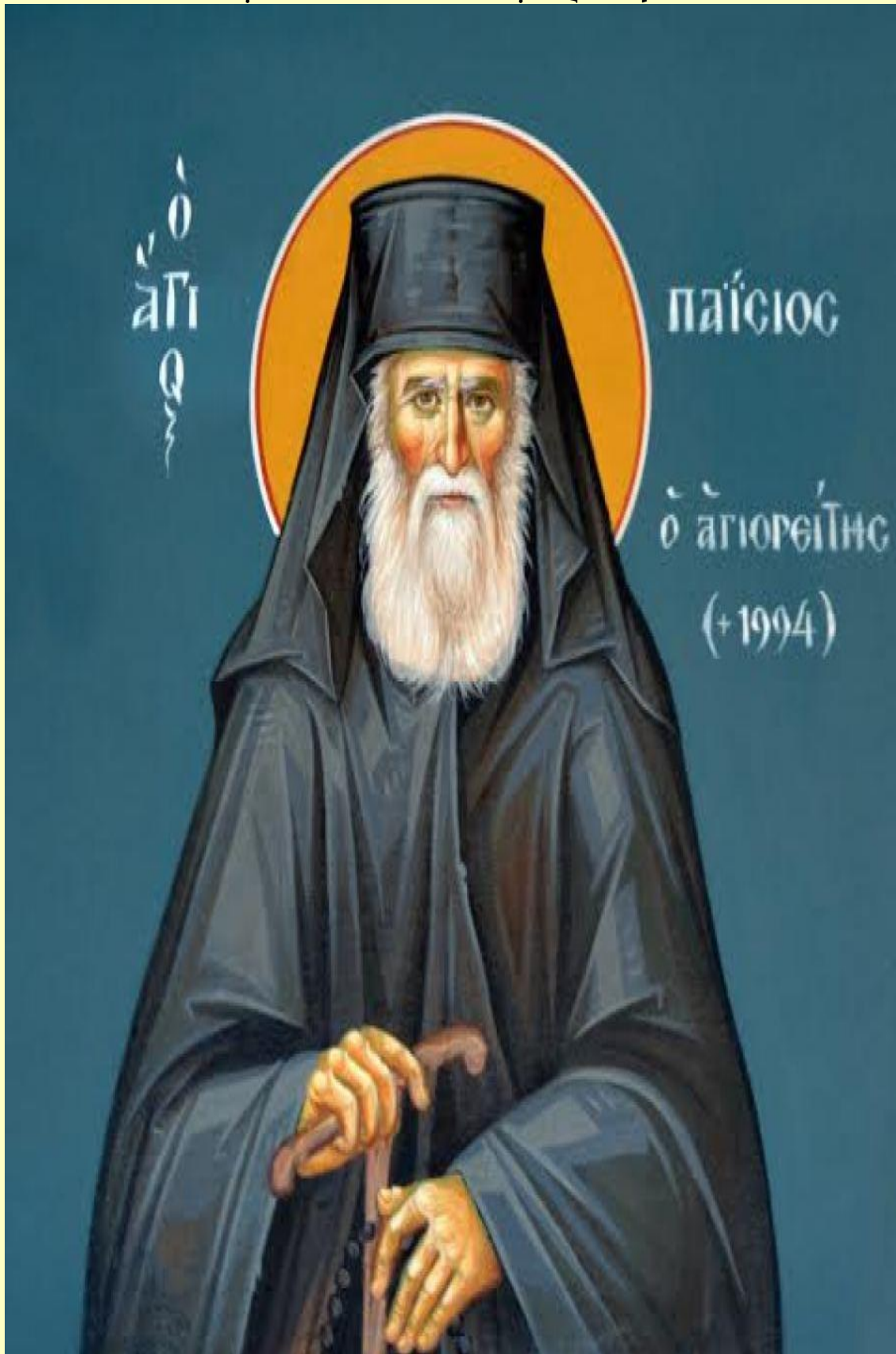
Ο Αθανάσιος (αυτό ήταν το κοσμικό όνομα του Ακακίου) καταγόταν από το Νεοχώρι (σημερινό Ασβεστοχώρι) της Θεσσαλονίκης. Οι γονείς του, ευρισκόμενοι στις Σέρρες, αναγκάζονται να παραδώσουν τον εννιάχρονο Αθανάσιο σε κάποιον υποδηματοποιό για να του διδάξει την τέχνη του. Η σκληρή συμπεριφορά του αφεντικού του και η κακομεταχείριση τον εξώθησαν στην εξόμωση προκειμένου να απαλλαγεί από τα βάσανα για να ζήσει μια καλύτερη ζωή. Μεγάλη Παρασκευή τον έπεισαν να αλλαξοπιστήσει! Να αρνηθεί το Χριστό! Να γίνει Μωαμεθανός! Υιοθετήθηκε από τον Τούρκο ηγεμόνα της περιοχής Ισούφ Μπέη κι έμεινε κοντά του εννιά χρόνια.

Σε ηλικία δεκαοχτώ ετών και εξαιτίας προβλημάτων που είχε με τη μηριά του συκοφαντήθηκε και εκδιώχθηκε. Τότε άρχισε ο δρόμος της επιστροφής. Γυρίζει κοντά στους γονείς του, στη Θεσσαλονίκη. Ακολουθώντας τις συμβουλές τους μεταβαίνει στο 'Άγιον Όρος, όπου αφού περιπλανήθηκε σε αρκετές μονές, καταλήγει τελικά στη Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου, στη συνοδεία του Γέροντος Νικηφόρου, υποτακτικός στο Γέροντα Ακάκιο. Γίνεται μοναχός με το όνομα Ακάκιος και έπειτα από διάστημα έντονης ασκήσεως, έχοντας τις ευλογίες των πατέρων, ξεκινάει στις 10 Απριλίου 1816 για την Κωνσταντινούπολη, για να ξεπλύνει τη ντροπή που ένιωθε... Το Σάββατο 29 Απριλίου, αφού προετοιμάστηκε κατάλληλα λαμβάνοντας τα άχραντα μυστήρια, φτάνει «εις τό ανώτατον κριτήριο των Οθωμανών», όπου ομολογεί δημοσίως και με παρρησία την πίστη του στο Χριστό...

Στην προσπάθειά τους να τον μεταπείσουν, τον φυλακίζουν, τον κολακεύουν, τον εκφοβίζουν, του δίνουνε υποσχέσεις, τον βασανίζουν. Δεν τον κλονίζουν όμως. Και όταν βλέπουν το σταθερό του φρόνημα, καταλαβαίνουν πως μάταια κοπιάζουν. Αποφασίζουν, λοιπόν, να τον σκοτώσουν. '

Ετσι, την 1η Μαΐου 1816, ημέρα Δευτέρα και ώρα 5η «εις τόπον καλούμενον Δακτυλόπορτον» ο Ακάκιος παρέδωσε δια του ξίφους το αίμα του. Την τρίτη ημέρα από το μαρτύριό του εξαγοράζεται το λείψανό του και μεταφέρεται στο 'Αγιον Όρος. Στις 9 Μαΐου, στην Καλύβη του αγίου Νικολάου, ενταφιάζεται, σύμφωνα με την επιθυμία του, στο παρεκκλήσι των οσιομαρτύρων Ευθυμίου και Ιγνατίου, μπροστά στην εικόνα της Παναγίας. Η κοινή μνήμη των τριών οσιομαρτύρων, του αγίου Ευθυμίου από τη Δημητσάνα, του Αγίου Ιγνατίου από την παλιά Ζαγορά και του αγίου Ακακίου του Νεοχωρίτου (Ασβεστοχωρίτου) τιμάται την 1η Μαΐου, ημέρα του μαρτυρίου του Ακακίου. Ο άγιος Ακάκιος είναι ένας από τους τοπικούς αγίους της αγιοτόκου Μητροπόλεώς μας. Εξαιρετικά δε τιμάται στο Ασβεστοχώρι, ιδιαίτερο τόπο καταγωγής του.

Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης

Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης (κατά κόσμον Αρσένιος Εζνεπίδης, 25 Ιουλίου 1924 - 12 Ιουλίου 1994) ήταν Έλληνας μοναχός που έζησε κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα και έγινε ευρέως γνωστός για τον βίο και το έργο του. Η κατάταξή του στο Αγιολόγιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας πραγματοποιήθηκε στις 13 Ιανουαρίου 2015 σύμφωνα με την Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Ο βίος του αγίου

Ο Αρσένιος Εζνεπίδης γεννήθηκε στα Φάρασα της Καππαδοκίας, στη Μικρά Ασία, στις 25 Ιουλίου του 1924. Ο πατέρας του ονομαζόταν Πρόδρομος και ήταν πρόεδρος των Φαράσων, ενώ η μητέρα του λεγόταν Ευλαμπία. Είχε ακόμα 8 αδέρφια. Στις 7 Αυγούστου του 1924, μια εβδομάδα πριν οι Φαρασιώτες φύγουν για την Ελλάδα, βαφτίστηκε από τον ιερέα της ενορίας Αρσένιο, που το 1988 η Ορθόδοξη Εκκλησία αναγνώρισε ως άγιο. Ο Αρσένιος επέμεινε και του έδωσε το δικό του όνομα «για να αφήσει καλόγερο στο πόδι του», όπως χαρακτηριστικά είχε πει. Πέντε εβδομάδες μετά τη βάπτιση του μικρού τότε Αρσένιου, στις 14 Σεπτεμβρίου του 1924 η οικογένεια Εζνεπίδη, μαζί με τα καραβάνια των προσφύγων, έφτασε στον Άγιο Γεώργιο στον Πειραιά και στη συνέχεια πήγε στην Κέρκυρα, όπου και τακτοποιήθηκε προσωρινά στο Κάστρο. Στην Κέρκυρα η οικογένειά του έμεινε ενάμιση χρόνο. Στη συνέχεια μεταφέρθηκε στην Ηγουμενίτσα και κατέληξε στην Κόνιτσα. Εκεί ο Αρσένιος τελείωσε το δημοτικό σχολείο και πήρε το απολυτήριο του «με βαθμό οκτώ και διαγωγή

εξαίρετο». Από μικρός συνεχώς είχε μαζί του ένα χαρτί, στο οποίο σημείωνε τα θαύματα του Αγίου Αρσενίου. Έδειχνε ιδιαίτερη κλίση προς τον μοναχισμό και διακαώς επιθυμούσε να μονάσει. Οι γονείς του χαριτολογώντας, του έλεγαν «βγάλε πρώτα γένια και μετά θα σε αφήσουμε.

Στο διάστημα που μεσολάβησε μέχρι να υπηρετήσει στο στρατό ο Αρσένιος δούλεψε σαν ξυλουργός. Όταν του παραγγελλόταν να κατασκευάσει κάποιο φέρετρο, ο ίδιος, συμμεριζόμενος την θλίψη της οικογένειας, αλλά και τη φτώχεια της εποχής, δεν ζητούσε χρήματα. Το 1945 ο Αρσένιος κατατάχτηκε στο στρατό και υπηρέτησε σαν ασυρματιστής κατά τον ελληνικό εμφύλιο. Όσο καιρό δεν ήταν ασυρματιστής, ζητούσε να πολεμά στην πρώτη γραμμή, προκειμένου κάποιοι οικογενειάρχες, να μην βλαφτούν. Το μεγαλύτερο όμως διάστημα της θητείας του το υπηρέτησε με την ειδικότητα του ασυρματιστή. Γι' αυτό και πολλές εκδόσεις αφιερωμένες στη ζωή του Γέροντα τον αναφέρουν ως "Ασυρματιστή του Θεού". Μάλιστα, ο Γέροντας φέροντας ως παράδειγμα την κατά τη στρατιωτική του θητεία αυτή ιδιότητα, απάντησε σε κάποιον που αμφισβητούσε τη χρησιμότητα της μοναχικής ζωής ότι οι μοναχοί είναι "ασυρματιστές του Θεού", εννοώντας την θερμή τους προσευχή και την έγνοια τους για την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Απολύθηκε από το στρατό το 1949.

Μοναστικός Βίος του αγίου

Ο Αρσένιος εισήλθε πρώτη φορά στο Άγιο Όρος για να μονάσει το 1949, αμέσως μετά την απόλυσή του από το στρατό. Όμως επέστρεψε στα κοσμικά για ένα χρόνο

ακόμα, προκειμένου να αποκαταστήσει τις αδελφές του, έτσι το 1950 πήγε στο Άγιο Όρος. Κατέλυσε στη σκήτη του Αγίου Παντελεήμονος, στο κελί των Εισοδίων της Θεοτόκου. Εκεί γνώρισε τον πατέρα Κύριλλο που ήταν ηγούμενος στη μονή και τον ακολούθησε πιστά.

Λίγο αργότερα αποχώρησε από τη μονή και κατευθύνθηκε στη Μονή Εσφιγμένου. Εκεί τελέσθηκε η τελετή της «ρασοευχής» και πήρε το πρώτο όνομά του που ήταν **Αβέρκιος**. Και εκεί αμέσως ξεχώρισε για την εργατικότητά του, τη μεγάλη αγάπη και κατανόηση που έδειχνε για τους «αδελφούς» του, την πιστή υπακοή στο γέροντά του, την ταπεινοφροσύνη του, αφού θεωρούσε εαυτόν κατώτερο όλων των μοναχών στην πράξη. Προσευχόταν έντονα. Ανάμεσα στα αγαπημένα του αναγνώσματα ήταν οι ρήσεις των Πατέρων της ερήμου και ο Αββάς Ισαάκ ο Σύρος.

Το 1954 έφυγε από τη μονή Εσφιγμένου και κατευθύνθηκε προς την Μονή Φιλοθέου, που ήταν ιδιόρρυθμο μοναστήρι όπου μόναζε και ένας θείος του. Η συνάντησή του όμως με το γέροντα Συμεών ήταν καταλυτική για την πορεία και διαμόρφωση του μοναχικού χαρακτήρα του Παΐσιου. Μετά από δύο χρόνια, το 1956, χειροθετήθηκε «Σταυροφόρος» και πήρε το «Μικρό Σχήμα». Τότε ήταν τελικά που ονομάστηκε και «**Παΐσιος**», χάρη στο Μητροπολίτη Καισαρείας Παΐσιο τον β', ο οποίος ήταν και συμπατριώτης του. Ο Γέρον Αγουστίνος αυτήν την περίοδο απέκτησε στενή σχέση με τον Παΐσιο.

Το 1958, ύστερα από «εσωτερική πληροφόρηση», πήγε στο Στόμιο Κονίτσης. Εκεί πραγματοποίησε έργο το

οποίο αφορούσε στους ετερόδοξους αλλά περιελάμβανε και τη βοήθεια των βασανισμένων και φτωχών Ελλήνων, είτε με φιλανθρωπίες, είτε παρηγορώντας τους και στηρίζοντάς τους ψυχολογικά, με αιχμή το λόγο του Ευαγγελίου. Επί 4 έτη έμεινε στην Ιερά Μονή Γενεθλίων της Θεοτόκου στο Στόμιο, όπου αγαπήθηκε πολύ από τον λαό της περιοχής για την προσφορά και τον μετριοπαθή χαρακτήρα του.

Το 1962 πήγε στο Όρος Σινά, όπου παρέμεινε για δύο χρόνια στο κελί των Αγίων Γαλακτίωνος και Επιστήμης. Έγινε ιδιαίτερα αγαπητός στους Βεδουίνους, δίνοντάς τους τρόφιμα με χρήματα από την πώληση στους προσκυνητές ξύλινων σταυρών που έφτιαχνε ο ίδιος.

Το 1964 επέστρεψε στο Άγιο Όρος, από όπου δεν ξαναέφυγε ποτέ. Έμεινε στη Σκήτη Τιμίου Προδρόμου Ιβήρων. Την εποχή εκείνη ήταν υποτακτικός του Ρώσου μοναχού Τύχωνα, που ασκήτευε στο Σταυρονικητιανό κελλί του Τιμίου Σταυρού μέχρι το θάνατό του το 1968, μετά τον οποίο, ακολουθώντας την επιθυμία του Τύχωνα, έμεινε στο κελί του για έντεκα χρόνια. Τον ίδιο χρόνο, συμβούλεψε έναν από τους κοντυνότερους μαθητές του, το Βασίλειο Γοντικάκη να γίνει ηγούμενος για να βοηθήσει την ανακατασκευή της Μονής Σταυρονικήτα, που ήταν σημαντικό βήμα για την αναβίωση του μοναχισμού στον Άθω. Ο Γέροντας Παΐσιος ευλαβείτο πολύ το γέροντά του, Τύχωνα, και πάντα μιλούσε με συγκίνηση γι' αυτόν.

Το 1966 ασθένησε σοβαρά και εισήχθη στο Νοσοκομείο Παπανικολάου. Υποβλήθηκε σε εγχείρηση, με αποτέλεσμα μερική αφαίρεση των πνευμόνων. Στο

διάστημα μέχρι να αναρρώσει και να επιστρέψει στο Άγιο Όρος φιλοξενήθηκε στο Ιερό Ησυχαστήριο Αγίου Ιωάννου του Ευαγγελιστού στη Σουρωτή. Επέστρεψε στο Άγιο Όρος μετά την ανάρρωσή του και το 1967 μετακινήθηκε στα Κατουνάκια, και συγκεκριμένα στο Λαυρεώτικο κελί του Υπατίου.

Από τότε άρχισε να δέχεται πολλές επισκέψεις. Ήδη το όνομά του έχει αρχίσει να γίνεται αρκετά γνωστό μακριά από το Όρος και κάθε λογής βασανισμένοι άνθρωποι οδηγούνταν σε αυτόν, μαθαίνοντας για ένα χαρισματούχο μοναχό που ονομάζεται Παΐσιος. (Διόρθωση: αυτά έγιναν πολύ αργότερα) Το επόμενο έτος μεταφέρθηκε στη Μονή Σταυρονικήτα. Βοήθησε σημαντικά σε χειρωνακτικές εργασίες, συνεισφέροντας στην ανακαίνιση του μοναστηριού.

Το 1979 αποχώρησε από την σκήτη του Τιμίου Σταυρού και κατευθύνθηκε προς την Μονή Κουτλουμουσίου. Εκεί εισχώρησε στή μοναχική αδελφότητα ως εξαρτηματικός μοναχός. Η Παναγούδα ήταν ένα κελί εγκαταλελειμμένο και ο Παΐσιος εργάστηκε σκληρά για να δημιουργήσει ένα κελί με «ομόλογο», όπου και έμεινε μέχρι και το τέλος τη ζωής του. Από την εποχή που εγκαταστάθηκε στην Παναγούδα πλήθος λαού τον επισκεπτόταν. Ήταν μάλιστα τόσο το πλήθος ώστε να υπάρχουν και ειδικές σημάνσεις που επεσήμαναν τον δρόμο προς το κελί του, ώστε να μην ενοχλούν οι επισκέπτες τους υπολοίπους μοναχούς. Επίσης δεχόταν πάρα πολλές επιστολές. Όπως έλεγε ο γέροντας στενοχωρείτο πολύ, γιατί από τις επιστολές μάθαινε μόνο για διαζύγια και ασθένειες ψυχικές ή σωματικές. Παρά το βεβαρημένο πρόγραμμά του,

συνέχιζε την έντονη ασκητική ζωή, σε σημείο να ξεκουράζεται ελάχιστα, 2 με 3 ώρες την ημέρα. Εξακολούθησε όμως να δέχεται και να προσπαθεί να βοηθήσει τους επισκέπτες. Συνήθιζε επίσης να φτιάχνει «σταμπωτά» εικονάκια τα οποία χάριζε στους επισκέπτες σαν ευλογία.

Το 1966 ο γέροντας νοσηλεύθηκε στο Νοσοκομείο Παπανικολάου λόγω βρογχεκτασιών. Μετά την επέμβαση για την αφαίρεσή τους και λόγω της χρήσης ισχυρών αντιβιοτικών ο γέροντας έπαθε ψευδομεμβρανώδη κολίτιδα, η οποία του άφησε μόνιμα δυσπεπτικά προβλήματα. Κάποια στιγμή, ενώ εργαζόταν στην πρέσα που είχε στο κελί του, έπαθε βουβωνοκήλη. Αρνήθηκε να νοσηλευτεί και υπέμεινε καρτερικά την ασθένεια, η οποία του έδινε φοβερούς πόνους για τέσσερα ή πέντε χρόνια. Κάποια μέρα σε μια επίσκεψή του στη Σουρωτή, κάποιοι γνωστοί του γιατροί κυριολεκτικά τον απήγαγαν και τον οδήγησαν στο Θεαγένειο νοσοκομείο, όπου και χειρουργήθηκε. Παρά την αντίθεση των γιατρών, ο γέροντας συνέχισε τη σκληρή ασκητική ζωή και τις χειρωνακτικές εργασίες κάτι που επιδείνωσε και άλλο την κατάσταση της υγείας του.

Μετά το 1993 παρουσίαζε αιμορραγίες για τις οποίες αρνούσαν να νοσηλευτεί λέγοντας ότι «όλα θα βολευτούν με το χώμα». Το Νοέμβριο του ίδιου έτους βγήκε για τελευταία φορά από το Όρος και πήγε στη Σουρωτή, στο Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου για τη γιορτή του Αγίου Αρσενίου (10

Νοεμβρίου). Εκεί έμεινε για λίγες μέρες και ενώ ετοιμαζόταν να φύγει ασθένησε και μεταφέρθηκε στο Θεαγένειο, όπου έγινε διάγνωση για όγκο στο παχύ έντερο. Θεώρησε τον καρκίνο εκπλήρωση αιτήματός του προς το Θεό και ωφέλιμο για την πνευματική του υγεία.

Στις 4 Φεβρουαρίου του 1994 χειρουργήθηκε.

Παρότι η ασθένεια δεν έπαυσε, αλλά παρουσίασε μεταστάσεις στους πνεύμονες και στο ήπαρ, ο γέροντας ανακοίνωσε την επιθυμία του να επιστρέψει στο Άγιο Όρος στις 13 Ιουνίου. Ο υψηλός πυρετός όμως και η δύσπνοια τον ανάγκασαν να παραμείνει.

Στο τέλος του Ιουνίου οι γιατροί του ανακοίνωσαν ότι τα περιθώρια ζωής του ήταν δύο με τρεις εβδομάδες το πολύ. Τη Δευτέρα 11 Ιουλίου (γιορτή της Αγίας Ευφημίας) κοινώνησε για τελευταία φορά γονατιστός μπροστά στο κρεβάτι του. Τις τελευταίες μέρες της ζωής του αποφάσισε να μην παίρνει φάρμακα ή παυσίπονα, παρά τους φρικτούς πόνους της ασθένειάς του. Τελικά απεβίωσε την Τρίτη 12 Ιουλίου 1994 και ώρα 11:00 και ενταφιάστηκε στο Ιερό Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης. Έκτοτε, κάθε χρόνο στις 11 προς 12 Ιουλίου, στην επέτειο της κοίμησής του, τελείται αγρυπνία στο Ιερό Ησυχαστήριο, με συμμετοχή χιλιάδων πιστών.

Συγγραφικό έργο του γεροντα

Ο Γέροντας Παΐσιος συνέγραψε 4 βιβλία, τα οποία έχουν εκδοθεί από το Ιερόν Ησυχαστήριο «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος» (Σουρωτή Θεσσαλονίκης). Τα βιβλία αυτά τιτλοφορούνται:

Ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης (1991)
Ο Γέρων Χατζη-Γεώργης ο Αθωνίτης, 1809-1886 (1986)
Αγιορείται Πατέρες και Αγιορείτικα (1993)
Επιστολές (1994)

Αποτίμηση και μεταθανάτια φήμη

Ήδη πριν το θάνατο του Παΐσιου, είχε αρχίσει να σχηματίζεται ένας μύθος γύρω από το όνομά του και έγινε πρόσωπο αμφιλεγόμενο για τη μοναστική κοινότητα του Άθω: κάποιοι παλαιότεροι μοναχοί και ζηλωτές, όπως εκείνοι της Μονής Εσφιγμένου, του ασκούσαν κριτική. Σύμφωνα με τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο, ο Παΐσιος ήταν ένας από τους υπεύθυνους για την αναβίωση του μοναχισμού στο Άγιο Όρος, που βρισκόταν σε παρακμή ως τη δεκαετία του 1960. Στην Ελλάδα και στο Άγιο Όρος είναι γνωστός μαζί με τον Άγιο Πορφύριο ως θαυματουργός και θεραπευτής. Οι Μητροπολίτες Ναυπάκτου Ιερόθεος και Μαραθώνα Μελίτων έχουν προτείνει την κατάταξή του στα δίπτυχα της Ορθόδοξης Εκκλησίας ως Αγίου. Η θαυματολογία γύρω από τον γέροντα Παΐσιο έχει ως αποτέλεσμα εκατοντάδες άτομα να επισκέπτονται καθημερινά τη Μονή Αγίου Ιωάννη Θεολόγου στη Σουρωτή, όπου είναι θαμμένος, η οποία είναι γνωστή και με το όνομά του. Κυκλοφορούν επίσης δεκάδες βιβλία με διδασκαλίες του και προφητείες του, που έχουν να κάνουν με διάφορα θέματα, από το τέλος του κόσμου ως την κατάληψη της Κωνσταντινούπολης και αλβανικών εδαφών από την Ελλάδα. Το ενδιαφέρον για τον Παΐσιο ενισχύθηκε ιδιαίτερα την περίοδο της οικονομικής κρίσης.

Στο Facebook δημιουργήθηκε σατιρική σελίδα με σκοπό τη σάτιρα μπλογκ και εντύπων που εκμεταλλεύονταν το όνομα του γέροντος Παϊσίου για να προβάλλουν υποτιθέμενα θαύματα και προφητείες. Ένα ψεύτικο θαύμα που «κατασκεύασε» ο χειριστής της σελίδας αναδημοσιεύτηκε ως αληθινό σε δεκάδες μπλογκ και ιστοσελίδες θρησκευτικού περιεχομένου και σε εφημερίδα πανελληνίας κυκλοφορίας τον Αύγουστο του 2012. Η σύλληψη του χειριστή της σελίδας το Σεπτέμβριο του 2012, δύο μέρες μετά από σχετική ερώτηση βουλευτή στο Κοινοβούλιο, με κατηγορίες για κακόβουλη βλασφημία και καθύβριση θρησκευμάτων προκάλεσε τις έντονες αντιδράσεις κομμάτων της αριστεράς και χρηστών του Facebook και του Twitter, καθώς έθιγε βάνουσα, ουσιαστικά δικαιώματα και ελευθερίες. νέες σελίδες με παρόμοια ονόματα δημιουργήθηκαν και το hashtag της διαμαρτυρίας έγινε διεθνές trending topic. Τελικά, ο 27χρονος κατηγορούμενος παραπέμφθηκε σε τακτική δίκη και τον Ιανουάριο του 2014 καταδικάστηκε σε δεκάμηνη φυλάκιση με αναστολή για εξύβριση θρησκευμάτων κατ' εξακολούθηση.

Αγιοκατάταξη

Στις 13 Ιανουαρίου 2015 συνήλθε η Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολεως και αποφάσισε την κατάταξη του μοναχού Παϊσίου του Αγιορείτου στο Αγιολόγιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Η ανακοίνωση της Ιεράς Συνόδου έχει ως εξής:

«Συνήλθεν, υπό τήν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἡ Αγία καί Ιερά Σύνοδος εἰς τήν τακτικὴν συνεδρίαν αὐτῆς

σήμερον, Τρίτην, 13ην Ἰανουαρίου 2015, πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ἀναγεγραμμένων θεμάτων. Κατ' αὐτήν, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος: ὁμοφώνως ἀποδεχθεῖσα εἰσήγησιν τῆς Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς ἀνέγραψεν εἰς τό Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τόν μοναχόν Παῖσιον Ἀγιορείτην [..] Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 13ῃ Ἰανουαρίου 2015 Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου»

ΘΑΥΜΑΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ

Ο Γέροντας δεν έπαυσε να βοηθά τους ανθρώπους και μετά την κοίμηση του Ουκ απέστη ημών»

Ο Γέροντας δεν έπαυσε να βοηθά τους ανθρώπους και μετά την κοίμηση του. Οι άνθρωποι καταφεύγουν στον Γέροντα και ζητούν τις πρεσβείες του, επειδή πιστεύουν στην αγιότητά του. Ο τάφος του έγινε πανορθόδοξο προσκύνημα. Έχει πολλή ευλογία και χάρι. Συγκεντρώνει τους πονεμένους και παρηγορεί τους θλιμμένους. Θεραπεύονται ασθενείς και γίνονται πολλά θαύματα. Και το Κελλάκι του στο Άγιον Όρος έγινε επίσης προσκύνημα. Καθημερινά περνούν επισκέπτες που είχαν γνωρίσει τον Γέροντα και ευεργετήθηκαν, για να τον ευχαριστήσουν ή άλλοι για να δουν που ζούσε.

Τα θαυμαστά γεγονότα που κάνουν οι Άγιοι, εμφανίσεις και θεραπείες, τα βλέπουμε και στον Γέροντα και μετά την κοίμησή του. Ιδιαίτερος θεραπεύει καρκινοπαθείς και δαιμονισμένους. Εμφανίζεται και σώζει πολλούς από τροχαία δυστυχήματα. Πολλοί ασθενείς τον είδαν μέσα στα Νοσοκομεία. Διάφορα προσωπικά του αντικείμενα θαυματουργούν και εκπέμπουν άρρητη ευωδία.

Το χάρισμα της ευωδίας και μετά την κοίμηση του Γέροντα δεν εξαφανίστηκε. Πολλοί αισθάνονται ευωδία, όταν προσκυνούν τον τάφο του, όταν επισκέπτονται το Κελλί του στο Άγιον Όρος, ή άλλοι αισθάνονται ευωδία εξερχόμενη από προσωπικά αντικείμενα ή ρούχα του. Όπως μαρτυρούν οι πατέρες που διαδέχθηκαν τον Γέροντα στο Κελλί του, «τον πρώτο καιρό μετά την κοίμησή του σχεδόν όλοι οι επισκεπτόμενοι το Κελλί αισθάνονταν αυτή την ξεχωριστή ευωδία. Μαρτυρεί ο π. Α. Κ. : «Τήν χρονιά που εκοιμήθη ο Γέροντας έγινε Λειτουργία την ημέρα που εώραζε το Κελλί του. Αισθάνθηκα κατά την ώρα της θείας Λειτουργίας ισχυρή ευωδία, η οποία με συνώδευσε μέχρι το Κουτλουμούσι και έπειτα χάθη. Είναι αμέτρητα μετά την κοίμηση θαύματα του Γέροντα και συνεχώς γίνονται και νέα. «Δια του λόγου το αληθές» σημειώνονται στην συνέχεια επιλεκτικά ελάχιστα, επιβεβαιωμένα και μαρτυρημένα από αυτόπτες μάρτυρες.

Διάσωση παιδιού

Ο π. Χρήστος Τσάνταλης από τη Νέα Μηχανιώνα Θεσσαλονίκης και εφημέριος Κερασιάς, με εννέα παιδιά, καταθέτει: «Μερικά από τα παιδιά μου έπαιζαν στην ταράτσα του σπιτιού και κάποια στιγμή άρχισαν να πηδούν τον φωταγωγό. Ένα αγοράκι μου έξι ετών, που ακόμη δεν μιλάει καλά, θέλησε και αυτό να πηδήξει. Βρέθηκε στο κενό και σαν βολίδα έφυγε προς τα κάτω. Έπεσε από τον τρίτο όροφο. Ήλθαν τα παιδιά

τρομαγμένα και μου το είπαν. Έτρεξα με χτυποκάρδι στο βάθος του φωταγωγού, για να περιμαζέψω το μικρό. Έμεινα έκπληκτος όταν το είδα να έρχεται προς το μέρος μου κατακίτρινο από τον φόβο. Το πήγα στο Νοσοκομείο. Οι γιατροί το εξέτασαν και είπαν ότι δεν έχει τίποτε, ούτε το παραμικρό τραύμα.

»Καταλάβαμε ότι πρόκειται περί θαύματος, και σκέφθηκα πως η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας της Νέας Μηχανιώνας έσωσε το παιδί. Το πήγα στην εικόνα της και το ρώτησα: «Αυτή σε φύλαξε;». Αυτό απάντησε «όχι». Με ωδήγησε στην φωτογραφία του π. Παϊσίου και μου τον έδειξε με το δάκτυλο (ότι δηλαδή αυτός με κράτησε)».

Επεμβάσεις σε τροχαία

Ο κ. Στ. από την Καλαμάτα, κάτοικος Αθηνών, ταξίδευε με το αυτοκίνητό του προς τα Ιωάννινα. Καθ' οδόν έπεσε θύμα ισχυρής μετωπικής συγκρούσεως, κατά την οποία το αυτοκίνητό του κυριολεκτικά διαλύθηκε και ο ίδιος τραυματίστηκε σοβαρά στο κεφάλι. Μεταφέρθηκε αναίσθητος στο Νοσοκομείο και μπήκε στην εντατική.

Ενώ ευρίσκετο στην κατάσταση αυτή, είδε μία φωτεινή νεφέλη και στο μέσον έναν ηλικιωμένο μοναχό. Παρ' ότι δεν είχε ιδιαίτερη σχέση με την Εκκλησία, επειδή εκείνες τις ημέρες είχε ακούσει από γνωστό του για κάποιον χαρισματούχο γέροντα Παΐσιο, μέσα στην έκπληξή του ρώτησε αυθόρμητα τον άγνωστο μοναχό:

- Είσαι ο γέροντας Παΐσιος;

Ο Γέροντας δεν απάντησε. Χαμογέλασε, τον χάιδεψε ελαφρά στο κεφάλι και του είπε:

- Μη φοβάσαι· θα γίνεις καλά!

Ο Στ. συνήλθε. Αν και σαστισμένος από το παράδοξο του πράγματος, και παρόλο που αγνοούσε τον θαυμαστό επισκέπτη του, πίστεψε στην διαβεβαίωσή του. Τήν διηγήθηκε μάλιστα με έντονο ύφος και στους γιατρούς. Και αυτοί έκπληκτοι διαπιστώνοντας την ανθρωπίνως ανεξήγητη βελτίωσή του, ωμολόγησαν:

- Όντως πρόκειται για θαύμα!

Αφού βγήκε από το Νοσοκομείο, στον δρόμο περνώντας μπροστά από ένα βιβλιοπωλείο έκπληκτος αντίκρουσε στην βιτρίνα τον σωτήρα του. Ανεγνώρισε την μορφή του στο εξώφυλλο ενός βιβλίου. Έτσι ανεκάλυψε τον ευεργέτη του και γεμάτος ευγνωμοσύνη το αγόρασε και το διάβασε. Συγκινημένος ήλθε να προσκυνήσει στην «Παναγούδα» (Ιανουάριος 1998), όπου και διηγήθηκε τα ανωτέρω. Εκτός του ότι τον διέσωσε από βέβαιο σωματικό θάνατο, η επέμβαση του Γέροντα άλλαξε και ριζικά την ζωή του. Ανεζήτησε πνευματικό και εξωμολογήθηκε. Σταμάτησε την κοσμική ζωή παρά τις έντονες πιέσεις των συγγενών. «Μού είναι αδύνατο να συνεχίσω τα ίδια· στον νού μου έρχεται συνέχεια το χαμογελαστό φωτεινό πρόσωπο του Γέροντα», έλεγε με δάκρυα στα μάτια.

Πνευματικές νεκραναστάσεις

Τα περισσότερα αλλά και μεγαλύτερα θαύματα του Γέροντα είναι τα ηθικά θαύματα. Πολλοί άνθρωποι αδιάφοροι θρησκευτικά, άθεοι εκ πεποιθήσεως, χωρίς ηθικούς φραγμούς, είτε μετά από κάποια μεταθανάτια εμφάνισή του, είτε συχνότερα από την ανάγνωση κάποιου βιβλίου του αναστήθηκαν πνευματικά,

εισήλθαν με ζήλο στην Εκκλησία και κάποιοι και στο μοναχικό στάδιο.

Νέος ζούσε στην άγνοια και στην αμαρτία. Όχι τυχαία έπεσαν στα χέρια του οι Επιστολές του Γέροντα, και κυριολεκτικά συγκλονίστηκε. Άλλαξε η ζωή του και επιθυμεί τον μοναχικό βίο.

ΤΕΛΟΣ